

Alfa a Omega

Zpravodaj Farního sboru
Českobratrské církve evangelické
v Praze 5-Smíchově

Když o tom mluvili, stál tu on sám (Kristus) uprostřed nich a řekl jim: „Pokoj vám.“ Zděsili se a byli plni strachu, poněvadž se domnívali, že vidí ducha. Řekl jim: „Proč jste tak zmateni a proč vám takové věci přicházejí na mysl? Podívejte se na mé ruce a na nohy: vždyť jsem to já. Dotkněte se mne a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jako to vidíte na mně.“ To řekl a ukázal jim ruce a nohy. Když tomu pro samou radost nemohli uvěřit a jen se divili, řekl jim: „Máte tu něco k jídlu?“ Podali mu kus pečené ryby. Vzal si a pojezl před nimi.

(L 24,36–43)

U VELIKONOČNÍHO STOLU

Evangelia nepopisují Velikonoce jako něco výsostně duchovního, nadpozemsky neskutečného či tajemně mystického. Velikonoce jsou podle evangelií především společenství kolem stolu a jídla. A evangelista Lukáš si velmi dává záležet na tom, abychom toto společné stolování nevníмали pouze jako symboliku večeře Páně – žádný duch, ale maso a kosti! Žádná duchovní potrava, ale hezky propečená ryba a k tomu kus chleba! Jen si sáhněte a přesvědčte se.

Podobně „přízemní“ motivy jsou i ve starozákonním vyprávění o příchodu do zaslíbené země. Když Bůh popisuje zemi, kam povede svůj lid, nemluví o říši, kde vládne spravedlnost a svoboda, kde jsou si lidé bratry a kde je všechno krásné a ideální. Nejčastější charakteristika je: země oplývající mlékem a medem, kde se po

úmorných 40 letech putování pouští mohou Izraelci konečně dosyta najíst nekvašených chlebů a praženého zrní (Joz 5,10–12).

To má samozřejmě velmi praktický důvod. Dějiny lidstva jsou od počátku poznamenány hladem a strachem z hladovění. I v dnešní době 1,3 miliardy lidí musí vyžít s 20 korunami na den a další tři miliardy zápasí o přežití s příjmem odpovídajícím 40 korunám denně. Dvě třetiny hladovějícího lidstva jsou víc než důraznou připomínkou nám sytým evropským křesťanům, že ještě nejsme v zaslíbené zemi a že i k zaslíbením Velikonoc patří svět bez hladu a hladovění.

Avšak Velikonoce a zaslíbená země jsou „spojeny“ s jídlem ještě z jiného důvodu – společné stolování je vyjádřením lásky, přátelství, blízkosti. Pohoštění pro návštěvy, nedělení rodinné obědy, restaurace plné mladých lidí, večere zamilovaných při svíčkách – to vše svědčí o tom, jak moc o tuto lidskou blízkost stojíme, jak moc nám záleží na tom, abychom pěstovali a prohlubovali vztahy založené na lásce a přátelství. Antropolog Robil Fox kdesi napsal: „Kdyby jídlo bylo pouze jídlem, tak by stačilo, abychom dětem strčili trubičku do pusy.“ Společné stolování je mnohem víc – je pohlazením pro duši, které nás kultivuje a formuje.

Jídlo není jen příslovečný „kus žvance“, ale prozrazuje o nás i to, jaký máme vztah k sobě samým a ke světu. Když člověk jí, je nejlidštější, nejpřirozenější, nejzemitější. Neschopnost přijímat stravu, jako například anorexie, je dost často projevem nelásky k vlastní osobě, touhou být víc než člověk – být dokonale (nadlidsky) krásná, štíhlá, stát se bohyní. Odborníci tomu říkají patologická závislost na dokonalosti.

Smyslem života není dokonalost. Zvláště ne taková dokonalost, která by znamenala, že musíme vše, co je nedokonalé, potlačit, zapřít, odříznout, vytěsnit na okraj nebo úplně zlikvidovat. Všechny pokusy o vytvoření takto „dokonalé“ společnosti se zvrhly v něco zruďného. A platí to i v rovině osobní. Smyslem života je plnost, a to znamená přijmout a naučit se mít rád i to, co není vznešené, krásné a obdivuhodné. U sebe i u ostatních.

Jako křesťané věříme, že poslední perspektivou života je vzkříšení a věčnost. Jaká bude? Nevíme. Ale víme, jaká nebude. Nebude to neduživá, dezinfikovaná existence poloprusvitných duchů. Bude to člověk, který jí.

A to je poselství příběhu Vzkříšeného Krista a pečené ryby.

Velkopáteční bohoslužby s vysluhováním večere Páně budeme slavit 22. dubna v 17 hodin.

SMÍCHOVSKÝ SBOR V ROCE 2010

Výroční zpráva o životě a práci farního sboru ČCE v Praze 5-Smíchově

„Smíchovský sbor patří v současné době mezi nejživější evangelické sbory v Praze.“ Tuto – jistě lichotivou – informaci slyšely desítky, možná stovky tisíc diváků v letošním přímém přenosu novoroční ekumenické slavnosti z našeho kostela. Pojďme nyní společně posoudit, nakolik uvedené hodnocení odpovídá skutečnému stavu:

Bohoslužby s průměrnou účastí 54 přítomných se v loňském roce konaly 57krát. Svátost Večeře Páně byla vysluhována 17krát. Křtem jsme posloužili celkem 8 dětem a 2 dospělým. Oddáno pak v našem kostele bylo dohromady 6 párů snoubenců. Za kazatelnu se krom bratra faráře Mareše a bratra vikáře Hály vystříдалo dalších 11 kazatelů, mezi nimiž byl i synodní senior Joel Ruml. Na sbírkách jsme vybrali celkem 115 583 Kč. Sborový život je však pestřejší, než jak lze vyčíst ze statistických kolonek.

Výroční sborové shromáždění, konané 21. 3. 2010, zvolilo na šestileté funkční období **nové staršovstvo**. Novým kurátorem sboru se stal Aleš Kratochvíl, místokurátorem byl zvolen Alexandr Čáp. Sbor má od loňského roku také nové pokladníky – Daniela Mikoláška a Viktorii

Tenzerovou. Ostatní členové staršovstva nesou odpovědnost za různé oblasti života sboru – křesťanskou službu, hospodářskou a správní činnost apod. Program jednání staršovstva připravují společně farář a kurátorem. Přestože je většina presbyterů ve svých funkcích „nováčky“, pustili se do práce s velkým nasazením, o kterém svědčí mnoho aktivit přesahujících rámec běžného sborového provozu i řada podnětů pro budoucí rozvoj sboru.

Jedním z takových počínů je **vybudování pietního místa Dr. Miladě Horákové** před naším kostelem. Dílo Olbrama Zoubka bylo odhaleno 10. 10. 2010 u příležitosti 60. výročí popravky Milady Horákové a 75. výročí jejího příchodu do našeho sboru. Na slavnostním shromáždění, kde se svými příspěvky vystoupili mj. synodní senior, místostarosta naší městské části i předseda Klubu Milady Horákové, zazněly verše a zhudebněné sonety Dr. Jiřího Hejdy, spoluvězně M. Horákové.

V říjnu 2010 nastoupil k ročnímu vikariátu ve smíchovském sboru **vikář Jakub Hála**. Pravidelně se s ním setkáváme nejen při nedělních bohoslužbách, ale vede také biblické hodiny pro děti i dospělé, setkání mládeže nebo konfirmační cvičení. Společně s bratrem farářem Marešem chodí i do azylového domu Ezer, na pastorační návštěvy doma i v nemocnicích a účastní se mnoha dalších sborových aktivit a činností. Přítomnost bratra Hály je pro náš sbor velkým obohacením. Pravidelné střídání kazatelů dobře ukazuje různost kazatelských přístupů a tento osobní přínos se projevuje i při generačních setkáních v týdnu.

Nedělní školu i nadále vyučují tři dvojice učitelů z řad našeho sboru. Po odchodu starších dětí do skupiny konfirmandů zůstaly v nedělní škole převážně velmi malé děti, které si teprve osvojují principy chůze do sborové místnosti a probírání biblické látky. Na komplexnější a hlubší probrání témat budeme muset počkat, až děti trochu povyroستou. Malá skupinka, často i jen jedno či dvě děti, snižují možnost aktivit, které by učitelé mohli zařadit na program.

I loni byla hlavní podzimní a opět úspěšnou činností **příprava vánočního hry**. Zúčastnilo se jí přes dvacet dětí z našeho i jiných sborů. Představení, se konalo o čtvrté neděli adventní při bohoslužbách, kterých se účastnilo přes 140 členů sboru a hostů. Doufáme, že malé děti i jejich rodiče vydrží a v budoucnu se budeme moci radovat z nové generace frekventantů nedělní školy.

Smíchovskou mládež (a to je její specifikum) tvoří převážně členové jiných sborů, přesto se na Smíchově cítí jako domácí a neváhají se zapojit do aktivit našeho sboru (např. slavnostní odhalení pietního místa Dr. Miladě Horákové, hudební doprovod vánočního divadla a štedrovečerních bohoslužeb). Průměrná účast na úterních setkáních je 13 lidí a každoročně se smíchovská mládež o několik členů (hostů) rozrůstá. Věkovým průměrem patří ke starším v pražském seniorátu a tomu odpovídá i výběr programů, které zahrnují nejen témata biblická, ale i filosofická a společenská.

Biblické hodiny pro dospělé, biblické hodiny pro děti nebo setkání střední generace zůstávají bez výraznějších změn jak co do obsahu, tak co do počtu účastníků.

V minulém roce pokračovala také **spolupráce s německy mluvícím sborem v Praze**. Na jaře jsme byli hosty na jejich bohoslužbách v kostele Martina ve zdi, na podzim jsme naopak slavili společné bohoslužby v našem kostele.

Loni se konal **sborový výlet** naposledy pod organizačním patronátem sestry Masarové. Společně jsme navštívili Mladou Boleslav, Jabkenice (myslivnu a oboru) a Dětenice. Za téměř dvacetiletou, organizačně náročnou, ale vždy zcela precizní službu sestře Masarové ještě jednou děkujeme. Žezlo přípravy sborových výletů převzal Jan Rybář.

Již třetím rokem v rámci tzv. **Adopce na dálku** náš sbor finančně podporuje školní vzdělání Edith Nakatoogo, letos jedenáctileté africké dívky z Ugandy. Za 7 000 Kč, které každoročně zaplatíme, může chodit do školy, dostane školní uniformu, školní pomůcky a nezbytnou lékařskou péči. My naopak každý rok obdržíme vysvědčení, fotografie a několik dopisů.

Staršovstvo sboru

SBOROVÝ VÝLET NA SEDLČANSKO

V sobotu 18. 6. 2011 pořádáme celodenní sborový výlet

Dopoledne navštívíme Vrchotovy Janovice, abychom si prohlédli jak místní zámek, tak také pozoruhodný park. Poté zajedeme do Vysokého Chlumce a necháme se provést skanzenem lidových staveb. V Sedlčanech budeme mít zhruba dvě hodiny volna na oběd, prohlídku města, případně i na návštěvu městského muzea. Odpoledne budeme pokračovat do Křečovic, kde se nachází Památník Josefa Suka. Poslední zastávkou bude postupně opravovaný zámek Radíč, po jehož prohlídce můžeme v zámecké zahradě posedět u kávy.

Odjezd: v 7 hodin od kostela   **Návrat:** kolem 19 hodiny

Cena včetně vstupného: výdělečně činní 300 Kč , nepracující důchodci, studenti a děti 230Kč

Přihlásit se můžete v kostele vždy po nedělních bohoslužbách
nebo u bratra Jana Rybáře na e-mailové adrese jrybar@email.cz (tel.: 602 214 602).

Atmosféra velké pohody a přátelství

Od 1. dubna má náš sbor novou sborovou sestru.

Lenka Michalíková pracuje jako speciální pedagog s autistickými dětmi a do svého původně domovského sboru se nyní vrací v nové roli.

■ *Většina našich členů sboru tě dobře zná. Vyrostla jsi tady, máš tu maminku, tvoje děti pravidelně hrají ve vánočních hrách, chodí na dětské biblické... Ale teď se zeptám za všechny, kdo tě neznají – co nám o sobě prozradíš?*

Na Smíchov jsem přišla díky své mamince (Hana Sládková), byla jsem zde pokřtěna, konfirmovala jsem tu a byla oddána. Stejně jako můj starší bratr Tomáš, který se tu ženil. S mým manželem Alešem a tehdy pouze se dvěma dcerami Jančou a Kátou jsme dojížděli do smíchovského kostela z Řevnic, kde jsme bydleli. V roce 2001 jsme se přestěhovali na Petřiny a občas zašli do místního střešovického sboru. Našli jsme tam (hlavně naše děti) nové kamarády, za což jsem byla vděčná, protože na Smíchově žel tehdy moc dětských kamarádů neměly. Jsem ráda, když v dnešní době je zrovna sbor prostředím, kam děti chodí rády a mají tam přátele. To bylo hlavním důvodem našeho přehlášení se do střešovického sboru. Nebylo to ale důvodem omezit kontakt se „Smíchováky“. V obou sborech je nám dobře. Janča i Káťa na Smíchově byly pokřtěny, navštěvovaly biblické hodiny pro děti, s radostí hrají ve vánočních hrách a loni již do hry nastoupila i naše nejmladší dcerka, tříletá Markétka. Čtyřikrát jsme byli se „Smíchováky“ o prázdninách na rodinné rekreaci a rádi chodíme na rodinné neděle.

■ *Sborová sestra má na starost chod sborové kanceláře a mnoho dalších pro život sboru nezbytných činností. Velmi často je „tváří sboru“ – prvním kontaktem pro nově příchozí; osobou, která ochotně podá informace, co jak funguje a kdy se co děje; člověkem, na něhož se s prosbou o radu či pomoc obracejí členové sboru, presbyteři i farář. Jak se na to těšíš?*

Když za mnou přišel Honza Petržela domů s otázkou, zda bych nechtěla ve smíchovském sboru přijmout práci sborové sestry, prolétly mnou dva protichůdné pocity. Jednak velké potěšení, že budu moci být prospěšná svému rodnému sboru a budu pracovat s lidmi, které mám moc ráda. Vždy, když jdeme s rodinou na bohoslužby na Smíchov, dýchne na mě atmosféra velké pohody a přátelství. Druhý pocit byl ale realistický: „Máš na to ještě vůbec čas? Nebereš na sebe něco, co pak nezvládneš?“

První pocit vyhrál, ale čas ukáže, zda správně, a je teď na vás, abyste sami rozhodli, zda budu vhodnou sborovou sestrou. Budu se mnohé učit a budu se taky hlavně zpočátku na mnohé ptát. Musím ale moc poděkovat svým předchůdcům, kteří mi již podali vyčerpávající informace a hlavně přislíbili pomoc i nadále.

A na co se těším? Těším se, že se na mě budete bez váhání obracet s jakýmkoliv vaším přáním a že vás častěji uvidím a hlavně vyslyším. Spíš mě ale zajímá, na co se těšíte vy?

V kanceláři budu každé úterý od 16.30 hod. nejméně hodinu. Musím se vám ale omluvit, že mě nevidíte každou neděli, ale pouze dvakrát do měsíce, vzhledem k tomu, že jsme s rodinou členy střešovického sboru.

e-mail: smichov@evangnet.cz
nebo chamle@seznam.cz

Výlet do Brandýsa nad Labem-Staré Boleslavi

Dvuměstí s tímto názvem bylo vytvořeno v roce 1960, my jsme se však vypravili do města Brandýsa za historií mnohem starší – za památkou významného sboru Jednoty bratrské, ale setkali jsme se s mnoha dalšími zajímavostmi a historickými souvislostmi.

Vyrazili jsme v sobotu 9. dubna jako malá skupinka devíti lidí metrem a pak autobusem 375 na konečnou zastávku ve Staré Boleslavi. Jako první nás uvítal raně barokní kostel Nanebevzetí Panny Marie postavený v letech 1617–1723, který skrývá hodnotný inventář: obraz od Karla Škréty a bronzový reliéf Madony z 15. století, tzv. Paládium země české (uvádím ve stejném pořadí jako turistický průvodce). Karel Škréta se narodil protestantským rodičům, pravděpodobně členům Jednoty bratrské. Nejbližší rodina po Bílé hoře odešla do exilu. Škréta až jako dospělý - po návratu do Čech – konvertoval ke katolictví.

Mariánský reliéf byl prohlášen paládiem – ochranným obrazem české země – v červenci 1609. Nabízí se přímá souvislost s vydáním Rudolfova majestátu (9. července 1609). Také doba výstavby kostela Nanebevzetí Panny Marie, který se stává kostelem poutním, ohraničuje pro nás klíčové události: 1618 stavovské povstání, 1620 bitva na Bílé hoře, 1621 exekuce na Staroměstském náměstí.

V roce 1674 budují jezuité z Prahy do Staré Boleslavi poutní Svatou cestu na trase, kudy tři roky po zavraždění knížete Václava putovalo jeho tělo ze Staré Boleslavi do Prahy. Cesta měla 44 výklenkových kaplí a některé jsme mohli vidět z okna autobusu. Ze Staré Boleslavi jsme pak pokračovali kolem kostelů sv. Václava a sv. Klimenta směrem k Labi a k Brandýsu. Řeku jsme překročili po provizorní dřevěné lávce.

Od cesty pod brandýským zámekem byl již výhled na město i na evangelický kostel sv. Petra na Vyšším hrádku. Zde jsme byli již očekáváni, občerstveni a seznámeni s historií sboru i města, které samo má dlouhou reformační tradici. Čeští bratři zde byli již v 15. století a v letech 1541–42 si za podpory majitelů panství Krajířů z Krajku postavili bratrský sbor. Po nezdařeném odboji proti Ferdinandovi I., jehož se účastnil i pán městečka, byl Bratřím r. 1547 zabaven. Kostel byl pak utrakvistický, po Bílé hoře katolický. Obyvatelstvo bylo nuceno ke konverzi; v roce 1625 povstali poddaní zdejšího panství proti násilné rekatolizaci.

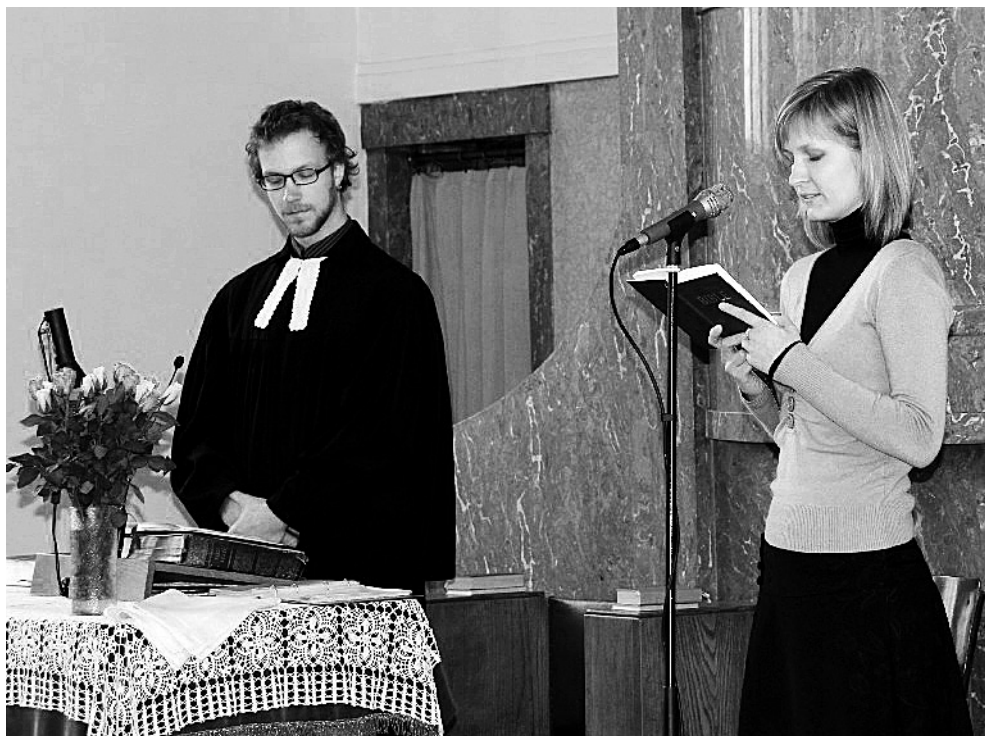
V Brandýse jsou dnes tři kostely: bratrský sbor je dnes římskokatolickým kostelem Obrácení sv. Pavla. Z konce 13. století je kostel sv. Vavřince na Nižším hrádku. Ten krátce používali Bratři, než si postavili vlastní sbor. Kostel dnes patří městu a to jej zapůjčilo Církvi československé husitské. Kostel sv. Petra na Vyšším hrádku je nejstarším kostelem v Brandýse nad Labem, založen před r. 942. Také tento kostel byl později utrakvistický. Od konce 70. let 20. století sloužil

jako skladiště. Když českobratrský evangelický sbor v Brandýse n.L. přišel v roce 1978 o kostel a faru (kvůli výstavbě sídliště), mohl kostel sv. Petra provizorně užívat, definitivně ale byl sboru svěřen Římskokatolickou církví až v roce 1994. Kostel byl opraven a na vedlejším pozemku postavena fara a sborové zázemí. Vztahy i spolupráce různých církví v Brandýse fungují velmi dobře. V době, kdy nám bratr farář Kašper ve sborové místnosti evangelického sboru podával čaj i všechny zajímavé informace, konala ve vedlejším sále svou pobožnost Církev adventistů sedmého dne.

Počasí nám výletníkům přálo, místní bratr farář nám věnoval maximální péči, doprovodil nás k bývalému bratrskému sboru, bývalé synagoze, katovně a nakonec i k vyzkoušené restauraci na oběd. Sami jsme pak zašli i na místní hřbitov, kde jsme si vyslechli příběh malířky Hermíny Melicharové, a Vlastička nám už cestou na autobus ukázala místo, kde stával starý evangelický kostel. Tam totiž byla confirmována a tam také slavila svatbu. Tak jsme vzpomínali, povíдали a dobrou vůli spolu měli. Do Prahy jsme se vrátili opálení, trochu unaveni, ale v neděli jsme se šli zase opět svěží a odpočinutí v našem kostele.

BŮH VÍ – JÁ ZATÍM NE

Rozhovor se smíchovským vikářem Jakubem Hálou

Po půl roce je příliš brzy na bilancování, ale právě na malé průběžné hodnocení. Co ti vikariát na Smíchově dal a co vzal?

Za tu dobu, co jsem na Smíchově, jsem si opět připomenul, jak je (nejen v pracovním ohledu) důležitá pokora a otevřenost jiným názorům. Také jsem rád, že mohu získávat nové zkušenosti a dostávat na ně od mnoha lidí zpětnou vazbu. Tato odpověď je ale příliš vážná a vyznívá tak, že z mého působení na Smíchově si беру jen „pracovní“ ponaučení, což není

pravda. Vnímám totiž období smíchovského vikariátu jako čas, který si naplno užívám, baví mě společenství lidí, se kterými se setkávám, a v lecčems mě obohacuje. S naivitou novice mohu říci, že si lepší povolání zatím neumím představit a je to i díky vám a vaší shovívavosti k mým začátečnickým „přešlapům“.

Říká se, že majitel auta by nikdy neměl vědět, co se s jeho vozem děje v servisu, a zákazník v restauraci by raději neměl vi-

dět, jak se připravuje jídlo, které si objednal. Myslíš, že by člen sboru raději neměl vidět do kazatelovy „kuchyně“? Anebo naopak měl?

To záleží na nátuře toho, kdo se pod pokličku chce podívat. Je-li připraven na to, že ho mnoho věcí může překvapit, tak proč ne? Každý má nějaký svůj, leckdy „podivínský“, přístup k práci, své určité rituály – a k lidem se pak dostane už jen výsledek. Každopádně mám za to, že by se pod pokličku kazatelova hrnce s „teologickým Eintopfem“ mělo dát nahlédnout. V církvi totiž přetrvává malé povědomí o tom, co všechno sborová práce obnáší a kolik času vyžaduje.

Farářská práce se dělí na tři oblasti – homiletickou, katechetickou a pastorační. Každému kazateli je některá z těchto oblastí bližší - dělá ji lehce, dobře a rád – a jiná vzdálenější – vyžaduje víc úsilí, delší přípravu a někdy možná i kus sebezapření. Jak to máš ty?

Nejbližší mi je část homiletická, kterou bych chtěl vypilovat, co to půjde. Pokaždé, když si pomyslím, že už je to ono, přijde nějaký rozhovor, který mě opět vrátí na zem, a pochopím, že tohle je běh na dlouhou trať – celoživotní. Což je ale pro mě výzva.

V katechetické oblasti jsem ve fázi, kdy sbírám podněty a vytvářím si jakýsi „Hálův systém“ – je prozatím ve fázi vývoje, snad jednou bude fungovat. Zjišťuji ovšem, že mě v práci s dětmi omezuje město. Z táborů jsem zvyklý pracovat v přírodě, kde je kreativnější prostředí a více možností, jak k „výuce“ přistoupit.

V části pastorační cítím ještě mnohé rezervy. Myslím si ale, že kdo chce být dobrý v pastoraaci, musí být trpělivý a sbírat zkušenosti. Tato část farářské práce se nedá naučit, musí uzrát.

Součástí vikariátu jsou i tři odborně zaměřené semináře, kde se potkávaš se svými kolegy vikáři. V čem jsou (mají být) tyto semináře přínosné? A jaké to je sejit se s ostatními vikáři?

Ty semináře jsou vlastně čtyři. Mají nám nabídnout rozhled po jednotlivých oblastech farářské práce (homiletika, katechetika, pastorece a nově i „byrokratický“ seminář, zabývající se noční mýrou všech vikářů – lejstry, dokumenty, zákony atp.) Pozvaní hosté se nám snaží předat své zkušenosti a představit své know-how. Někdy se to podaří, někdy ne...

Já osobně vnímám setkání s ostatními vikáři jako zkoušku trpělivosti a tolerance – zkusíte si být s někým zavřený víc jak měsíc v roce na jednom místě (ale zas tak horké to není). Na druhou stranu je to tvůrčí prostředí, které dává možnost načerpat spoustu nových poznatků a zkušeností, poznat zajímavé lidi a třeba také po třinácti letech znovu zažít „kanadskou noc“ se zubní pastou ve vlasech. Zkrátka, legrace tam rozhodně nechybí.

Co bude, až skončí tvůj vikariát na Smíchově?

To bych také rád věděl. Kdybych se to pokusil zakreslit do diagramu, byl by to hodně rozvětvený graf s mnoha proměnnými. Všechny linky ale končí (nebo naopak začínají?) v Podkrkonoší v Jilemnicích, kam bych měl (až za rok) nastoupit. Mezitím zřejmě budu cestovat a oprášovat dávno zapomenuté jazyky nebo se zkusím na rok vrátit k učení na nějaké základní škole. Bůh ví – já zatím ne.

Ptal se Ivo Mareš.

Pravidelná shromáždění

Neděle   **9.30**   bohoslužby pro děti i dospělé
Rodinná neděle (několikrát v roce)

Pondělí

2. pondělí v měsíci   **19.00**   schůze staršovstva
3. pondělí v měsíci   **19.00**   setkání střední generace – „třicátníků“

Úterý

17.00   biblická hodina
19.30   setkání mládeže (fara, 3. patro)

Středa

19.00   konfirmační příprava

Čtvrtek

15.00   setkání mladších i starších dětí

Návštěvní hodiny ve sborové kanceláři

Úterý   **16.30–18.00**   je přítomna sborová sestra

Čtvrtek   **16.00–18.00**   je přítomen farář sboru

S farářem lze domluvit návštěvu i v jiný čas telefonicky na čísle **251 564 204** nebo e-mailem na adrese **ivo.mares@evangnet.cz**.

Alfa a Omega   Vydává třikrát až čtyřikrát do roka

Farní sbor Českobratrské církve evangelické, Na Doubkové 8,
Praha 5-Smíchov, PSČ 150 00, telefon: 251 56 42 04.

Rediguje farář Ivo Mareš. Bankovní spojení: č. ú. – 123496309/ 0800 ČS Praha 5.

<http://smichov.evangnet.cz> * e-mail: smichov@evangnet.cz